

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vsa leta 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vsa leta 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo in upravnistvo je v Ljubljani v Frana Kolmana hiši „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Nemšk napuh.

Česki patrijotje so te dni v deželnej zbornici v Pragi nastopali z uprav kavalirskim političnim taktom in brez dvombe pridobili si zastran tega v vseh trezno mislečih in poštenih političnih krogih spoštovanje in priznanje. Stopivši v zbornico ostavili so bili pred uhodom vse grenke spomine na nemškega terorizma pretekle dni in leta; zapeljivi čut maščevanja, ki bi se jih bil tako lahko polastil ob zavesti, da je po sedaj moč glasovanja na njihovej strani, ta se je bil umaknil jedino merodajnej misli, da je delati na blaginjo in srečo kraljevine Česke ter skrbeti za ljubi mir v deželi. Že to, da Čehe ni misel, nemškim svojim sodeželanom hudo povračati s hudim, zasluži hvalo. Ali zgodilo se je več. Šli so ter podali sovražniku roko, močnejša stranka ponudila je slabšej stranki mir in spravo, mnogo njenih predlogov v zbornici in zunaj nje merilo je naravnost na to, da bi se doseglo in zatrdilo sporazumljenje na podlagi jednake pravice, da bi se odsehnal nobenej narodnosti v Česke ne godila krivica. In tako postopanje zmagovalca z zmaganim vzbuditi mora splošno obžudovanje, taka sama sebe zatajujoča politika dela Čehom vso čast, daje poročstvo za mirno in uspešno delo v deželi, ter je jedino prava v našej Avstriji.

Ali kakšen odmev je našla nesebična ta politika v nasprotnem nemško-liberalnem taboru? Zastonj je dr. Rieger z lastno si zgovornostjo razsvetlil sedanjo situacijo, naslikal nasledke 20letnega boja, pogubnega na vse strani javnega avstrijskega življenja, boja, ki tudi nemško-liberalnej stranki ni sezoril drugzega, nego sramoto na vseh konceh, posmeh doma in na tujem. Vsi ti razlogi neso ničesar pomagali, Vsa nemško-liberalna mizerija „pemskim“ poslanecem ni odprla oči, da je bolj modro, radovoljno odložiti nepotrebno orožje, nego čakati časa, ko bodo vsled pravilnega teka stvari v to prisiljeni. Odbili

so vse spravljive ponudbe s česke strani — najbrže v nadeji, da pride zopet mesija, ki jim pomore z manjšino vladati večino, boriti se za krivico v protivji z vesoljnim izobraženim svetom.

Kje je takemu trdovratnemu početju iskati vira in uzroka? Kje drugje, ako ne v tistem nemškem napuhu, ki ne trpi nobenega drugzega poleg sebe, ki ne spoštuje nobene naredbe, ki sam va-se zaljubljen smatra vse drugo za nekako sredstvo, s katerim, če tudi „inferijornim“, on sam živi v časti in zabavi? Ali ni le temu napuhu zapisovati, ako se nemško-pemski poslanec dr. Russ tako daleč spozabi, da gre poročevalcu česke večine dr. Brafu očitati, zakaj da je poročal v českem jeziku, češ, da ga tako vsa levica ni razumela, da pa je sporazumljenju prvi pogoj ta, da se drug drugzega razumemo? Risum teneatis!

Ta izjava žalibog ni originalna. Humoriistični ta „mol“ godejo avstrijski naši Nemci že leta in leta, po njem smo Slovani že dovolj plesali; ta pesen je tudi kriva vse disharmonije mej avstrijskim narodi. Nemščina vam je vsem potrebna, — zlasti tedaj, kadar nam Nemcem odgovarjate, v naš dobiček, da vas bomo razumeli; nam pa vašega jezika znati treba ni!

Hvalo Bogu, tudi v Nemcih prodira prepričanje, da tako „sporazumljenje“ v človeške družbi nema pravice, nema obstanka. „Sporazumljenje“ v tem smislu je pravemu sporazumljenju za največje na potje. In kdor po teh načelih deluje, kdor tako „sporazumljenje“ zagovarja, taisti škoduje svojej stranki, škoduje cejej državi. Avstrijska notranja zgodovina zadnje dobe dokazuje to na vsakej strani. Čuditi se je torej, da nemško-liberalna stranka neče uvideti tega niti s svojega strankarskega stališča, niti z avstrijskega, blaginjo vseh narodnostij objemajočega gledališča, da s svojo jezikovno trditvijo zapira „a limine“ pot do vsakatega pametnega sporazumljenja in izmirjenja v Avstriji!

Za tega delj pa avstrijskih Nemcev, ki se držijo takega prevzetnega, po Riegerjevih besedah „impertinentnega“ programa, nihče ne pomiluje, ako tožijo, da so tujci na domačih tleh, tujci na Českem, tujci na Kranjskem in po drugih čisto slovanskih deželah. Kdor se ni odvalil trezno misliti in samostojno soditi, temu je pač jasno, da uradnik — ta dela največje lamentacije — v deželi, kjer prebiva nenemški narod, kadar ima z občinstvom opraviti, z nemščino svojo toliko izhaja, kolikor n. pr. s španskim ali kineskim jezikom. Kdor se je torej učil le nemškega, ta je samega sebe po lastnej krivdi, nikakor pa ne po tujej, spravil ob vse službe, kjer je opraviti s slovanskim narodom. Tako veli zdrava pamet. Kdor tega ne uvidi, „est homo insipiens“ in njemu ni več pomoči. Narod se ne bo nemščine učil zavoljo zločnosti nemškega uradnika, zavoljo komoditete njegove tudi ne bo opuščal in zapravljal svojih pravic. Ni to, ni ono kratko malo ne gre, ker ni mogoče! Ako tedaj hoče Nemec biti univerzalen in v Avstriji domač, ne sme si domišljevati, da njemu v mnogojezičnej Avstriji tega ali onega slovanskega jezika ni treba, češ zato, ker je nemščina njegova svetovni jezik. Izobražen Slovenec se je priučil nemščini, braneč ob jednem svojo materinščino, tako tudi Čeh, Poljak, ker to je potrebno, in to jim daje v Avstriji univerzalnost. Se ve, da je laže in bolj v ceno, zabavljati po časopisih na nenemške narodnosti in očitati jim omejeno obzorje, nego-li pečati se z resnim delom, spoznavanjem drugih jezikov in narodov, nego-li pripravljati pot mirnemu občevarju, kakeršno mora biti mej narodi jednega in istega cesarstva, katerega presvetli glavar sam nam s celo dinastijo vred baš v učenji vseh avstrijskih jezikov daje najlepši vzgled. Ali ker nam omenjeni prizori iz českega deželnega zbora kažejo, da naše vrste Nemcev ni še misel, vzbuditi se iz svojih dozdevnih sanj in duševne lenobe, zato tudi še ni upanja, da bi prenehale tožbe

LISTEK.

Pismo iz Pariza.

Spolnila se mi je želja, kojo sem že dolgo gojil, želja namreč, videti največje mesto na kontinentu, videti mesto, ki je središče modernega sveta in napredka, ono mesto, katero mi je zgovoren prebivalec mesta Nancy v vagonu prav dobro lakonično karakteriziral, rekši: Paris est le ciel et l'enfer (Paris je nebo in pekel). Hvala visokemu ministerstvu, ki mi je gmotno pripomoglo k temu, in pa največji moderni iznajdbi, železnici, dospel sem pred 10 dnevi v ta pekel in nebo. Potoval sem cel teden iz Dunaja sem, akoravno bi bil s takozvanim bliskovnim vlakom lahko v 36 urah došel. Ker je pa taka vožnja predraga, in ker nesem borsni spekulant, da bi morda kako naglo hausse uporabil, peljal sem se rajši s poštnim vlakom polagoma do Solnegagrada. Pravijo, da mora človek v posebno srečnem trenutku rojen biti in poseben ljubljeneč Jupitra Pluvija, da ima lepo vreme, ko si hoče

ogledati krasno ležeče mesto Solnograško. Jaz sem gotovo jeden teh srečnih, ker meni je čmerni mokri bog celo dva cela dneva pripustil brez dežja, za kar sem mu jako hvaležen; ta dva dneva ostala mi bosta vedno v spominu. Ker je drugi dan po noči začelo liti, odpeljal sem se naprej do Monakovega, kamor sem rano dospel. Tudi tukaj mi je bil oni bog precej milostljiv in mi pripustil, da sem si ogledal lepo glavno mesto Bavarije. Kakšenkrat me je vender s kratko ploho opomnil, da ni le mesto ime-nitno, marveč tudi pivo. Jaz sem ga ubogal in se pred dežjem skrtil v znameniti „Rathhauskeller“, kjer sem po dolgej borbi vender vrč ugrabil in si ga sam iz velikanskega soda natočil. Ogledal sem potem mesta Stuttgart, Karlsruhe in „die wunderschöne Stadt Strassburg“. Tukaj sem najprvo slišal francoski, ali ne prave francoščine, ampak neko mešanico francosko-nemško. Takoj na postaji me napade cela druhal s čudnim nagovorom: „Omnibus gefällig, s'il vous plaît“. Od Strassburga do Nancyja imel sem jako prijetno društvo, namreč omenjenega prav zgovornega kupca iz Nancy-ja. S čudovito jezično spretnostjo govoril mi je o politiki, o lepoti

dežele burgundske, kako tam sol kuhajo itd. Ko smo se že bližali Nancy-ju, začel mi je dajati dobre nauke in svete, kako naj se v Parizu vedem, kje dobim najboljšo jed in pijačo dober kup; njegove zadnje besede so bile: „Varujte se Pariškega pekla, gospod.“

V teh desetih dneh sem se prepričal, da je imel mož prav. Po ulicah, posebno pa po boulevardih je tak peklenjski ropot in vrišč in šum od brezštevilca ljudstva in vozov vsake vrste, da človek skoro ogluši, gotovo pa ga glava boli, ako ni vaju temu. Iz tega pekla se pa lahko reši, ako ustopi v jedno stoterih cerkev, ali v galerijo ali muzej, ali biblioteko, kjer so nakopičeni na tisoče zakladi nebeške umetnosti in znanosti. Ni moj namen, tukajšnje življenje ali pa dela umetnosti popisovati, bilo bi tudi zaman. Namen moj je, nekaj o tem spregovoriti, kar mene kot učitelja najbolj zanima, namreč o tukajšnjem šolstvu in o odgoji mladine, kolikor sem imel do sedaj priložnosti opazovati. Govoril bodem le o srednjih šolah; tukaj jih imenujejo collèges in lycées, jednako našim gimnazijam in realkam. Ali tukajšnji collèges in lycées so veliko drugače ure-

„zatiranega nemštva“, da bi obmolnila pesen o superioriteti in hegemoniji, da bi zavlada vserod v Avstriji mir in sprava. Danilo.

Politični razgled. Notranje dežele.

V Ljubljani 21. avgusta.

Nj. Veličanstvo presvitli cesar podal se je v ponedeljek večer iz Ljubljane, kjer se je mudil več nego mesec dni, v svojo rezidenco, kjer se je udeležil večerajšnjega ministerskega sveta. — Cesarjevič in visoka njega soproga obhajata danes in včeraj dva godova. Včeraj je bil namreč imendan cesarjevičinje Štefanije, danes pa praznuje cesarjevič Rudolf svoj rojstni dan. — Ob veselem dogodku, ki ga skoro pričakuje cesarska obitelj in z njo vsi avstrijski narodi, podelilo se bode baže mnogo amnestij, katerih bodo neki v veliki meri deležni iz Črne gore vrtniši se Krivosijanci.

Gališki namestnik vitez Zaleski dospel je v ponedeljek na Dunaj; prihodnje dni storil bode cesarju svojo obljubo. — Njega naslednikom, podpredsednikom gališkega namestništva imenovan je dozdani načelnik prezidijalnega bureaua, dvorni svetnik Hermann Löbl.

Vizitaje države.

Pred svojim odhodom izdal je **srbski** kralj ročno pismo, v katerem se izrečno poudarja, da ministerskemu совету za kraljevo odsotnosti ne pristuje pravica podeliti amnestije, imenovati častnike, deliti rede ter nastavljanje ministre. Jednako pismo kralj nikdar ni bil izdal in nekateri vidjo v njem nekako nezaupanje sedanjemu ministerstvu, drugi pa izvajajo iz tega ročnega pisma, da se je ministerski svet od kralja pooblastil, da sme, če bo treba, tudi skupščino razpustiti in odrediti obsedni stan.

Rimska „Opinione“ pr. občuje senzacijo pismo, došlo jej kakor trdi od dobro poučene strani iz Berolina, v katerem se prorokuje bližnja vojna. Vse da sili k temu; Nemčiji pretiti Holandija in Belgija, vedoč, da ste bili zabarantani; ravno tako po revanchi hrepeneča Francija in pa Rusija. Može, ki so zjediniti Nemčijo, poznajo nevarnost in nečejo umreti, ne da bi svojim dedičem zapustili veliko, na veke močno domovino. Oni rinejo Avstrijo v politiko, ki je protiva tradicijam Ruske, da bi slednja prouzročila vojno vsled katere bi po hitrih nemško-avstrijskih zmagah Rusija bila ponižana ter zmagovalcem dana prilika, priskočiti mej tem Francijo v šakah imejoči tretji vlasti ter tudi to poraziti. „Opinione“ dostavlja, da je ta plan Bismarcka vreden, igra pa da je jako nevarna. — Ruski poslanik Uexküll dospel je v Rim. Nekateri trdijo da zato, da zadobi od Italije pojasnenje, kako se bode ravnila o predstoječih važnih dogodkih. — „Osservatore Romano“ objavlja pismo papeževu do treh kardinalov, predsednika vednostnega odseka, Vatikanskega kužničarja in arhivarja sv. Stola, da naj pospešujó kar možno priučenje zgodovine, ki je najboljša apologja papežtva. V ta namen jim naroča, da imajo biblioteko in archive Vatikanske odpreti vsakemu, kateri se hoče iz njih učiti ali prepisati nahajajoče se listine.

V **Spanijo** povrnil se je zopet prejšnji red. Ne v Cataloniji in tudi v Valenciji ni več ustašev. — Včeraj udeležil se je kralj topničarskih manév-

rov in vzprejel mnogo deputacij z dežele. Zvečer podal se je na vojniško potovanje, kjer bode nadzoroval severne garnizije. Potem pa se poda od ondot v Nemčijo in Avstrijo. — Mnogi politikarji domnevajo, da stoji to potovanje v zvezi s trojno alianco, h katerej se želi pridružiti tudi Španija. O tem piše „Gaceta Universal“, glasilo Martínez Camposa: „Vzemimo, da sledi potovanju kralja Alfonza v Nemčijo zveza Španije s srednjeevropskimi vlastmi. Res, da ta projekt mnogo politikarjev jako ugodno sodi; vendar pa protestuje mnogo republikanskih in liberalnih listov proti zvezi Španjske s srednje evropskimi državami ter zagovarja zvezo s Francijo. Castelar bi celo v kamori govoril proti zvezi z Nemčijo in Avstrijo.“

Dopisi.

Iz Kamnika 20. avgusta. [Izv. dop.] V nedeljo 19. t. m. združili smo se v dvorani narodne Čitalnice in gledali zadovoljnim očesom na naše igralko, kojih izvrstno lepo igranje nas vedno spominja preteklih let, ko je cvela narodna Čitalnica, smelo trdim, izmed vsih njenih sestra na Slovenskem najlepše na dramatičnem polju. — Toda grenko zadelo nas je nekaj, in to čutiti morali so tudi naši diletanti, — mej številom poslušalcev bilo je žal! videti tako malo udov, kateri bi vendar morali priti in s svojo navzočnostjo vsaj ne vzbujati nevolje, katera se je gotovo polastila src mladostnih trudečih se igralcev. — Pregovoriti hočem drugokrat o tej brezobzirnosti in mlačnosti napram našim diletantinjam.

Igrani bili ste dve igri: „Sam ne ve kaj hoče“ in „Pol vina pol vode“. Ko nam odpojo marljivi naši „Liraši“ dve lepi slovenski pesni, vzdigne se zaveza in tri čile gospice v jako mično lepih oblačilih nastopijo. Ali se nesi razveseli dragi poslušalec tega zalega prizora? In njih igranje! Tako v domačem ne prisiljenem govoru podajale so nam srčne gospice skozi vso igrico svojo vednost in izurjenost, da smo se čudili se jim po vsej pravici. Gospodična Franja Medvedova (Emilija) nam je še vedno v neizbrisljivem spominu; kakor „Stana“ v „Cvrčku“ speljala je svojo ulogo tudi zdaj le v vseobčno pohvalo in zadovoljnost vseh navzočih. Gospodična Tončka Albrechtova (Tekla) bila je prav pridna v izgovoru kakor v igranju; nje uloga bila je sicer bolj majhna v prvi igri, tem večja pa in jako precizno igrana v naslednji. Isto tako potrudila se je gospodična Ivanka Exlarjeva (Kordelija Gorovska), in njej izražamo in dolgujemo veliko hvalo, in srčno želimo, da ostane v prihodnje kakor doslej zvesta slovenskim igram. Tudi gospodov igralcev naj omenim. — Odlikoval se je mej njimi najbolj g. Janko Pohlin (sluga) — prav iznenadil nas je in upamo še večkrat videti ga tako izborna pridnega. Gospod Fran Stelè (Svojetinski, major) pogodil nam je v svojej vojaškej noši. Gosp. Josip Stelè, priljubljeni naš komik, imel pa je včeraj veliko opraviti s svojo ulogo zmešnjavstega

profesorja Ljudevita Prohazke — akopram je dovelj živce na smeh podražil poslušalcem — vendar — uloga profesorja njemu ni bila po kroji.

V drugi igri dobili smo priložnost občudovati dramatično neustrašenost gospodičine Franje Medvedove (Marije Zoričeve) — katerej je gospod Fran Stelè prav pohvalno sekundiral v osebi „Lazarja Malinščaka“. — Vsega priznanja in pohvale vredna pa je bila gospica Tončka Albrechtova, ki je z gospodom Josipom Stelètom imela po pravici jedno najtežjih in glavnih ulog; — pohvaliti jo moramo tem bolj, ker je včeraj še le v drugo nastopila in vendar bilo je njeno igranje izredno sigurno, dobro premišljeno in vseskozi gladko dovršeno. Saj prid in veselje storita vse, in to dokazala je gospica včeraj v bistroumnej hišini Zofki. Prijetni mili njen glasek ojačil in okrepil se bo kmalu na odru in slovenska Talija dobila bode zopet jedno izvrstno moč več. In kakor omenjena gospica storil je gospod Josip Stelè vse, kar je bilo v njegovej moči. — Kot sluga Ivan bil je zopet v svojem elementu in ker je že kos dovršujočega se igralca razumel kaka pohvala mu gre, ako rečemo, da je bil „priden“ in da hočemo mu njegovega prvega profesorja popolnoma pozabiti. — Kot ljubezniv in trudapolni podpiratelj čitalniški znan je itak že in dovolj priljubljen po vsem Kamniku. — Hvala mu obila! —

Tako dli smo vestno „vsakemu svoje“. Ko ste bili igri končani, čulo se je mej poslušalci splošno obžalovanje, da nam ni priložnost večkrat, vsaj vsaki mesec, slišati naših izvrstnih diletantov, koliko dramatičnih zakladov žali Bože na ta način leži zakopanih, ki bi, zdaj ko se dan krajša in večeri že postajajo neprenesljivo dolgočasni, marsikako urico pomagali na najlepši način razkratkočiasiti. Pa bi bilo tudi v veliko korist splošnej omiki.

Kaj je lepšega, ko vaditi se v mili materinščini na odru? Da vendar že jedenkrat poneha ona priskutna prava babilonska zmes „kranjska špraha“ (sit venia verbo), katero žal! še marsikateri pri nas tako rad kultivira. Da bi jej že vendar jedenkrat ubranili uhod do našega nežnega spola!

Kje pa je večja in lepša prilika priti tem nedostatkem slovenske mladine v okom, kakor ravno na odru?

Pa ne samo jezik se v igranju liči in lepša, tudi srce postaja blažje; in starišem ki svoje mladosti ne puščajo v Čitalnico, bodisi da bi igrali, bodisi da samo poslušajo, smelo bi se očitati, da ne znajo svoje mladine dostojno dobro odgojevati. — V imenu veliko iskrenih veljavnih Slovencev in skrbnih domoljubov drznem tedaj prositi tu očitno vse naše slovenske „očete“ in preskrbne naše „matere“, da v prihodnje ne branijo svoje mladine obiskovati in igrati v Čitalnici. Le na ta način dobila bode slovenska narodna Čitalnica dovelj močno podslombo in zginito bode vse sovraštvo in vse prizadetje na-

jeni kakor naše srednje šole. Ne bodem razlagal organizacije tukajšnjih srednjih šol, ampak namenil sem se, popisati samo jedno šolsko slavnost, pri kojej sem bil včeraj navzočen, namreč slavnostno razdelitev daril v „Lycée Charlemagne“, jednej najbolj znamenitih in najbolj obiskovanih srednjih šol, ki ima čez 1000 učencev. Pri nas so jednake slavnosti in razdelitve daril mej najboljše učence že davno odpravljene, ker je večina naših pedagogov zoper nje, kot da bi bile nepedagogične in mladini škodljive. Jaz bi mislil, da imajo vendar francoski pedagogi v tem oziru prav, ki obhajajo konec šolskega leta z veliko svečanostjo in ki razdele mej pridno mladino na tisoče lepih in koristnih knjig.

Pri tej priložnosti spominal sem se živo na oni čas mladih let, ko sem v tretjem razredu ljudskih šol kot „premifar“ dobil iz rok Goriškega knezo-nadškofa samega majhne molitvene bukvice. To je bilo veselje! In godba (dve trobenti in dva kotla) je zadonela, ko je učitelj moje ime zaklical. Ono leto bilo je zadnje leto premiji.

Kako vse drugačne so tukajšnje slavnosti konce šolskega leta!

Minister javnega nauka (le ministre de l'in-

struction publique) imenuje vsakrat posebnega predsednika, in temu asistenta, uda francoske akademije. Znamenito je, kake predsednike je minister letos izvolil; naj tukaj nekatere navedem: Na Lycée Louis-le-Grand Ernest Renan, ki je „anathéma“ zaradi knjige: Vie de Jésus. Na Lycée Charlemagne znamenit pisatelj Edmond About, poznan po več spisih, kakor: „La question romaine“. Na Lycée Saint-Louis svetnik najvišje sodnije Sevrès. Na Lycée Henri IV. Ferdinand de Lesseps, celemu svetu znani inženir. Na Lycée Condorcet minister pošt in telegrafov M. Cochery.

Pri tej slavnosti mora jeden izmed profesorjev zložiti in čitati govor (le discours d'usage). Zanimivo je, kaka themata so si govorniki izvolili; na pr. republikansko devizo: Liberté, Egalité, Fraternité; Notre caractère national; l'École, son esprit, sa moralité, sa discipline; les Rapports intimes et affectueux, qui doivent unir les maîtres et leurs élèves itd.

Slavnost na Lycée Charlemagne, pri kateri sem bil, trajala je cele 3 ure. Velika dvorana (telovadnica), lepo ozaljšana, bila je natlačena učencev in ljudstva. Na vzvišenem odru bilo je nad 80 se-

dežev pripravljenih za profesorje Lycéeja in za ude akademije in za mestne očete. Sedeži predsednika in dveh asistentov bili so vzvišeni od drugih. Pred odrom dve veliki mizi polni daril (knjige, svetinje zlate in srebrne, lavorikovi venci). Na dvorišči postavila se je vojaška godba v polnem številu (kakih 50 mož). Ko so se bližali profesorji, vsi v ornatu (talar, visoke barete z zlatom obrobljene, svileni pas s hermelinovo kožo čez rame), zasvirala je godba marsellaiso. Ko so zaseli sedeže, pričel je govornik, čisto mlad profesor, svoj govor, v kojem je razlagal devizo: Liberté, Egalité, Fraternité, s takim ognjem in s tako zgovornostjo, kakeršne je le mlad Francoz zmožen. Govor je trajal $\frac{3}{4}$ ure. Da ploskanja ni bilo ne konca ne kraja, se razume. Posebno je pa mladina burno ploskala in kričala. Ko je godba zopet začela svirati, pomiril in utihnil je krik tako, da je mogel predsednik, Edmond About, akademik in predsednik literarnega društva vse Francije, svoj govor pričeti, ki je bil res izvrsten po obliki in vsebini. Zopet ploskanje in vrišč in godba. Sledila je razdelitev daril. Profesor klical je ime premijanta, godba je intonirala. Mladenič stopil je na oder pred predsednika, šolski strežnik poda

ših političnih nasprotnikov — uničiti glavni stebel slovenskega rodu in njega omike.

Vam pa, vrle gospice, ki ste ostale zveste slovenskeji Taliji bodi še jedenkrat zahvala najpristnejša in burni „živile slovenske gospice v Kamniku“ iz vseh prsij polana. — Združite se zopet v složnosti in pokažite, da vam je ljuba, mila in draga slovenska dramatika; saj, sad ter plačilo za trud gotovo ne bosta izostala.

Obila hvala in priznanje pa bodi tudi našim krepkoglasnim „Lirašom“, ki nas, kakor že omenjeno, tudi ta večer neso pozabili in zapeli nam dve jako s pohvalo sprejeti slovenski pesni.

Navzočni.

Od Sotle 16. avgusta. [Izvirni dopis.] Zopet se je — žalibog! — ugnezdila v lepem slovenskem kraju nova krajna skupina nemškega „šulferajna“. V sredo 8. t. m. večer pridrdral je znani Mihelitch, ki se še do zdaj ni očistil grdobnega madeža, kojega mu oponašajo, s svojimi pomagači in zavezniki s Ptuja v Rogatec, da bi tukajšnje prebivalce ulovil v svoje zanjke, kar se mu je zares posrečilo. Prišli so pa tudi nemškutarski odpadniki iz Slatine, recte iz fare sv. Križa pri Slatini, da bi pomagali zatajevati svoj materni jezik slovenski. In glej! žalibog spravili so tudi dva kmetiča z dobrimi besedami in obljubami na svojo stran, da sta prišla z njimi v svoji slepoti delovat proti svojemu lastnemu jeziku in narodu in da sta se podpisala z drugimi vred kot uda te nove krajne skupine, ki je že 51. na slovenskem Štajerskem. Imajo li ti ljudje kaj domoljubja v sebi? — Mislim, da ne. Lepše bi bilo, ako bi nekateri teh gospodov, vzlasti pa g. J. Ogrisek (recte Ogrizek) kot župan čisto slovenskega kraja, raji bili doma ostali. Posebno po nepotrebnem pak se je g. dr. Hoisel utikal v to reč. On moral bi kot sin slovenskega učitelja, rojen na Slovenskem v Križevski fari, najprvi biti, ki bi deloval v tem, slovenskih stebrov tako potrebnem kraju za slovenski jezik in za narodno reč. A kaj se je zgodilo? Prvi je ustal, a ne za slovensko reč, ampak da je stavil predlog, da se naj za zdaj osnuje krajna skupina, ki bo svoj sedež imela v Rogatci, kjer se bode v kratkem tudi v Slatini nova osnovala; obljubil je že tudi za naprej tej nove skupini več kot petdeset udov. Torej kmalu jo imamo pričakovati. Kam meri vse to in kakšen konec hoče imeti? — Ali mislijo oni gospodje zares, da se bo dala v tem kraju slovenščina zatreti? Ali mislijo, da tukajšnji Slovenci spijo ne glede na svojo prihodnost? — Gotovo, da ne! Treba je le krepkega ponosa in visoke navdušenosti za našo stvar. Zatorej kmetje, posebno Križevske fare, bodite pametni, imejte odprte oči, ne dajte se oslepariti z lepimi besedami, ne delajte proti svojemu lastnemu jeziku, ne pozabite, da ste rojeni Slovenci, ne dajte si zatreti svoj največji zaklad, svojo narodnost! — Vzemite si v izgled kmetiča očeta, ki je v sredo večer v Rogatci sedel v

predsedniku darilo in lavorikov venec, kojega predsednik premijantu na glavo pritisne, potem mu poda roko in ga poljubi na obe lici. Ta ceremonija ponavlja se pri vsakem, toda ne le predsednik, ampak vsak profesor lahko to ceremonijo opravi; premijant ima pravico, si profesorja izvoliti, koji mu venec na glavo dene in koji ga poljubi.

Razdelilo se je svetinj in knjig gotovo za 3 do 4 tisoč frankov. Omeniti moram, da so dobili učenci za vsak predmet posebe darilo in, kdor je dobil prvo darilo za najboljši spis v francoskem jeziku, tega je predsednik sam poklical in mu izročil darilo z navadno ceremonijo.

Vprašal bo morda marsikateri, kdo pa dá ta darila, morda država? Ne. Največ daril podari društvo onih mož, ki so obiskovali ono šolo; ti imajo fond, iz kojega se ta darila nakupijo. Potem je veliko privatnih mož, bogatinov, ki naklonijo pridni mladini darila.

Da take stvari spodbujajo marljivost in ljubezen do domovine, kdo bi to mogel tajiti! Le tako je mogoče vzgojiti enak patrijotizem, kakeršnega nahajamo pri francoski mladini.

A. Laharner.

zunanji sobi, mej tem ko so v notranji sobi go spodje Nemci in nemškutarji popevali „das deutsche Lied“, in s krepkim glasom ugovarjal rekoč: „Rogatega ne bode nikdar nemški, nikdar!“ — Prav je imel, čisljanja in spoštovanja vredni so vsi taki možaki narodnjaki. —k.

Domače stvari.

— (Za pogorelce v Velikem Trnu) dovolil je deželni odbor 150 gld. podpore.

— („Tagespost“) v svojej včerajšnji številki priobčuje telegram iz Ljubljane, da bode dež. predsednik g. baron Winkler ostavil Ljubljano, ter prevzel mesto sekcijskega načelnika v ministerstvu. Ta vest razglasa se kaj marljivo po Ljubljani in v nekem uradu bilo je včeraj in danes že veliko veselje. Te vrste govornice pri nas neso nič nenavadnega, kajti „česar je srce polno, to tudi usta govore“ in naši fakijski krogi spravili so že celo čredo enakih „rac“ mej svet. Kdaj so že znali, da bode g. baron Winkler namestnik v Trstu itd., a v našo posebno radost vidimo ga še vedno mej nami. Tudi takrat bode menda prezgodnje veselje fakijskih krogov splavalo po vodi in „Tagesposta“ bode za jedno blamažo bogateja, kar se pa tiče njene verodostojnosti, pa še siromašneja nego do sedaj.

— (Za Št. Kocijančičev spomenik) nabranih je po zadnjem izkazu v „Soči“ 136 gold. 50 kr.

— (Kmetijski krožek v Šent Juriji na južnej železnici) sestavlja je ter je po gosp. dra. Vošnjaku izročil ministerstvu poljedelstva prošnjo, da se izda kmetijsko berilo za slovenske nadaljevalne šole. To prošnjo je ministerstvo rešilo z izredno bržino javljajoč, da potovalni učitelj za Kranjsko g. E. Kramar že izdeluje to prepotrebno knjigo, da bode morebiti že tekom t. l. za tisk gotova in da bode ministerstvo, ko mu dojdejo na daljina poročila, takoj se izjavilo, bi li in kako prepuščilo to knjigo za natis. Kolikor nam je o tej knjigi znanega, smemo se nadejati jako dobrega učila. Knjiga dogotavlja se pa načelu: razdelitev dela, vsaka stroka imej svojega zastopnika. Kmetijstvo piše gosp. E. Kramar; Vinstvo in kletarstvo g. vedja R. Dolenc; Sirarstvo gosp. župnik Mesar v Bohinji; Čebelarstvo g. kaplan Zupan na Bledu. Prvotna misel rodoljubov v Šent Juriji bila je ta, da bi se ta knjiga izdala po družbi sv. Mohorja, proti primernej podpori od strani vlade. Tako bi prišlo 28.000 izvodov mej slovenski svet in lahko bi se še par tisoči tiskalo posebe, da bi bila knjiga pristopna vsakemu. Tudi mi smo mnenja, da bi se ta prepotrebna knjiga na noben drug način jednako ne razširila. Meročajne gospode ta in onkraj Karavank prav srčno prosimo, da bi delovali v tem smislu.

— (Družba rudečega križa) poslala je za „transportno kolono“ št. 16 v Ljubljani 16 svojih izredno praktično in po najboljših skušnjah izdelanih voz. V vsakem vozu je prestora za štiri težko ranjene, lahko ranjenih pa ima več prostora. Z vozovi prišla je tudi vsa oprava, vse razne potreščine, niti na sveče se ni pozabilo. Vozove, ki se hranijo v družbenem poslopi na polji Ljubljanskem, izročil je osobno družbeni tajnik gosp. major Sluka. S temi vozovi učili se bodo službe naši veterani, katerih je 60 za transportno kolono izbranih.

— (Iz Metlike) se nam piše 20. avgusta: Rojstni dan Nj. Veličanstva slavili smo dopoldne z sv. mašo, popoldne s prav živahnim banketom, potem s kegljanjem in nazadnje s splošnim plesom v Čitalnici, kjer se je hvalevredna sprava dosegla, katero so nekateri tukajšnji sebičneži in hinavci nekoliko let ovirati znali. — 23. t. m. naredi Čitalnica izlet na prekrasni Podzemeljski vrh in 26. t. m. bo Trifarško proščanje (žegnanje), popoldne pa shod, katerega skliče g. državni poslanec Pfeifer.

— (Veliko premiranje konj v Žavci) bode 1. septembra t. l. Razpisanih je vsega vkupe 34 daril v srebru, v skupnem znesku 535 gold. — V 2. dan septembra je konjska dirka. Komur do-

pušča čas, naj ne zamudi teh dveh dnij, ter se po trudi v prijazni Žavec. Razen krepkega konjskega plemena Savinjskega pouči se lahko tudi o hmeljoreji, katera je v Žavci že tako važna, da se že včerajšnja N. Fr. Presse v gospodarskem oddelku ž njo peča.

— (Iz Cirknice) se nam piše v 20. dan t. m. Ta teden se bode pričela voda oltakati v požiralnike, v tleh jezera ležeče. Prišel se bode torej znameniti ribji lov. Prijatelje te čudesne naravni prikazni vabimo torej priti na ogled. K.

— (Iz Mokronoga) se nam piše 20. avg.: Ob 6. uri na večer je zadnji četrtek strela ubila v Dobravi pri Škocijanu posestnika Josipa Barliča s konjem vred, ko se je peljal domov; čudno je, da se družemu konju nič ni zgodilo.

— (V Velikih Žabljah) na Goriškem ustanovilo se je bralno društvo.

— (Goriška ljudska posojilnica) napreduje prav lepo. Vedno več oglašja se posojila potrebnih, tako, da je v blagajnici navadno malo denarja. Rodoljubne kapitaliste opozarjamo, da podpirajo slovenske posojilnice, v katerih je denar jednako varen kakor v hranilnicah, a nosi večje obresti. V obče so pa posojilnice sedanjemu času in brzemu prometu prikladnejše nego hranilnice, tedaj tudi zaradi tega podpore vredne.

— (Iz Bolca) poroča se v „Tr. Ztg.“, da je v 16. t. m. popoldne bila ondudaj grozna nevihta in toča, ki je napravila veliko škode. Nevihta bila je tolika, da je senen voz, v kateri sta bila uprežena dva vola, vrgla v 150 metrov globok prepad.

— (Vabilo) k besedi, katero priredi Kobariška narodna Čitalnica v nedeljo dne 26. avgusta v Žganovej dvorani ob 8. uri zvečer. Spored: 1. Večernica, moški zbor s tenor-solo. Dr. G. Ipavc. — 2. Govor. — 3. Zvezdicam, mešan zbor. H. Volarič. — 4. Igra: „Nemški ne znajo,“ v 1 dejanji. — 5. Sladka kislica, moški zbor. Avg. Leban. — Po besedi domača zabava, ples, petje, umetniški ognji. Ustopenina k besedi 20 kr., k plesu 1 gld. K obilni udeležbi vabi uljudno odbor.

— (Dober dovtip.) Čitamo v „Slobodi“, da so demonstranti v Zagrebu metali grbe z magjarskimi napisi v „Potok“ rekoč: „To je magjarsko Primorje!“

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 21. avgusta. Cesar v maršalskeje uniformi z velikim križem Takova-reda, spremljan po pobočniku grofu Rosenbergu obiskal je ob 11. uri kralja srbskega in bil pol ure pri njem. Deset minut pozneje je kralj srbski spremljan po generalu Catargi-ju napravil protibisk.

Dunaj 21. avgusta. Včeraj popoldne bil je rodbinski diner na osem kuvertov pri cesarjevičinji v Laxenburgu. Srbski kralj došel včeraj popoldne in bil v hotelu po generalnem pobočniku v imenu cesarja pozdravljen. Vzprejel je pozneje ministra Kalnoky-ja.

Dunaj 21. avgusta. Popoldne ob 1. uri ministerski svet pod predsedstvom cesarja. Sveta udelež se ministri Tisza, Szapary, Bedeković, ban Pejačević. Predmet so nemiri v Zagrebu.

Zagreb 21. avgusta. Jako mirno, a iz Karlovca in Senja poročajo se izgredi zaradi grbov.

Beligrad 21. avgusta. Nemški cesar podelil je ministerskemu predsedniku Piročacu veliki križ rudečega orlovega reda. Temu odlikovanju prisvaja se politična važnost.

Carigrad 21. avgusta. Črnogorska ministra Radonić in Plamenac dobila sta veliki kordon Medžidje-reda. Sultan je takoj potem, ko je kneza Nikito v avdijenci vzprejel, sam neposredno črnogorske kneginji brzojavil, da je knez srečno došel, ter jej čestital na poroki kneginjice Zorke. V političnih krogih govori se o sestanku kneza črnogorskega s knezom bolgarskim.

VABILO v izredni občni zbor telovadnega društva „Sokola“ v petek dne 24. avgusta t. l. točno ob 8. uri zvečer v telovadnici c. kr. višje realke.

Spored:

1. Nagovor podstaroste gosp. Srečko Nollija.
2. Volitev staroste.
3. Posamični nasveti društvenikov.

Častiti gospodje člani društva „Sokola“ prosijo se najuljudneje, naj se blagovolijo v mnogobrojnem številu udeležiti omenjenega zborovanja

V Ljubljani, dne 21. avgusta 1883.

Odbor „Sokola“.

Poslano.

Čestiti gospod urednik!

Ustrezete mi, če v svoj cenjeni list sprejmete naslednje vrstice:

V „Ljubljanskem Zvonu“ št. 8. berem: „... Pravijo, da je gosp. Stritar svojo ... odo razdelil med narod v 3000 iztisih. Možno. „Ljubljanski Zvon“ ni videl nobenega.“

Primerno se mi zdi nekoliko besed izpregovoriti v pojasnilo. Naprošen sem bil, naj se tudi jaz s kako pesnijo ali drugim priležnim spisom udeležim nameravane deželne slavnosti. Rad sem obljubil; ali moje okoliščine so nanesle tako, da mi je bilo čisto nemogoče izpolniti svojo obljubo. Ker mi je pa težko delo, da bi se ravno moja pripomoč pogrešala tam, kjer se je vse tako lepo trudilo, storil sem, kar mi je bilo moči ter spisal prav v zadnjem trenutku po mojih mislih priliki primerno pesem, ki naj bi izraževala moje misli in čute brez vsega bizantinstva. Té pesmi sem dal natisniti 4000 iztisov ter izročil jih vse gospodu prof. H-u s prošnjo, naj preskubi, da se razdeli med ljudstvo. Gosp. H. je prevzel ta trud s pravo gorečnostjo in storil vse, da se je pesem razdelila, za kar se mu še enkrat tu toplo zahvaljujem. Pri odhodu sem ga še prosil, naj mi telegrafoma poroči, ko bi merodajni možje želeli še več iztisov; z veseljem bi jih bil poslal, kolikor bi se jih bilo želelo; to malo žrtev menil sem da sem pač dolžan svoji domovini. Želel sem pa tudi, naravnost rečem, da pesem pride med narod; saj je bila vender le njemu namenjena, cesar ne potrebuje mojih svetov. Več iztisov se ni zahtevalo, ali poslanih 4000 (ne 3000) se je razdelilo; če ne tako, kakor bi bilo želeli, moja škoda, ali ne moja krivda. Namen moj je bil dober, za drugo nesem odgovoren. Ime moje se je razglasilo proti moji volji.

Z odličnim spoštovanjem.

J. Stritar.

V Steinbachu 16. avgusta. 1883.

Poziv.

Opiraje se na dopis „iz Notranjskega“ v št. 181 „Slov. Naroda“ z dne 9. t. m. prosim uljudno p. n. gospode pevce, kateri žele pri narodni slavnosti skupne Notranjske dne 2. septembra t. l. sodelovati, da se najdalje do 18. t. m. oglašé, da zamorem vsakteremu dotične note doposlati. Peli bomo že v lanskem sporedu določene pesni:

D. Jenko: „Naprej“,

A. Hajdrih: „Jadransko morje“ in

G. Ešenbut: „Ustaj rode“.

Ob enem prosim tudi p. n. gospode darovalce dobikov za dobrodelno loterijo, kateri dobikov še nese poslali, da mi la-te direktno ali pa po gospodih poverjenikih širšega odbora do 25. t. m. preskrbe.

Gledé na dobrodelni namen loterije in slavnosti prosimo obilega sodelovanja p. n. gospodov pevcev in uspešne podpore slavnega občinstva.

V imenu ožjega odbora:

J. Lavrenčič,
blagajnik.

Načrt

za

konjsko dirko,

katera se vrši

v nedeljo 2. septembra 1883 ob 3. uri popoldne
v Žavci v Savinski dolini.

I. Pričetna dirka

velja za žrebce in kobile V. konjerejskega okoliša ali sploh Savinjskega plemena konjskega. Konji ne smejo več, kakor pet let stari biti. Posestnik mora dokazati, da je njegov konj Savinjskega plemena. Pot, kateri ima konj jedenkrat predirjati, meri jeden kilometer.

Prvo darilo (državno) je 5 zlatov, drugo 3 zlate, tretje 2 zlate.

II. Dirka plemenskih konj

velja za kobile in licencirane žrebce V. konjerejskega okraja, t. j. plemena Savinjskega. Pri kobilah mora posestnik dokazati, da so zadnja tri leta žrebe imele. Pot za dirko jeden kilometer dolg in konj jo mora dvakrat predirjati.

Državna darila: prvo darilo je 8 zlatov, drugo 4 zlate, tretje 3 zlate, četrto darilo 6 gld. v srebru.

III. Društvena dirka.

Konj bodi star kolikor koli in plemena katerega bodi. Dirčni pot, jeden kilometer dolg, mora dvakrat predirjati.

Prvo darilo znaša 8 zlatov, drugo 5 zlatov, tretje 4 zlate, četrto 2 zlate, peto 1 zlat.

Konje je treba dan poprej oglasiti pri gospodu Hausenbichlerji v Žavci. Kot dirkarska pravila veljajo ona Graškega dirkarskega društva. Vsak, kateri se boče dirke udeležiti, mora biti ud štajerskega konjerejskega društva in se more do 1. septembra 1883 upisati pri gospodu Hausenbichlerji v Žavci. Pri III. društveni dirki je plačati 3 gld. založnine.

Listi za sedeže na tribinah se dobivajo pri gospodu Ernestu Širci. Sedežu veljajo 50 kr.

V 1. dan septembra t. l. je v Žavci premiranj konj.

Posestniki konj, ki želé dirke udeležiti se, morajo se v dan dirke do 10. ure popoldne oglasiti v občinski pisarni v Gradci, da dobé številke in znamenja, brez katerih se ne morejo udeležiti dirke.

Odbor.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mo-krina v mm.
18. avg.	7. zjutraj	739.18 mm.	+13.7°C	sl. zah.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	739.54 mm.	+17.2°C	sl. svz.	obl.	dežja.
	9. zvečer	740.18 mm.	+14.9°C	sl. svz.	d. jas.	dežja.
19. avg.	7. zjutraj	741.02 mm.	+12.8°C	sl. svz.	jas.	0.00 mm.
	2. pop.	739.44 mm.	+21.6°C	sl. svz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	739.84 mm.	+15.4°C	sl. zah.	jas.	dežja.
20. avg.	7. zjutraj	739.32 mm.	+10.8°C	brevz.	megla	0.00 mm.
	2. pop.	737.12 mm.	+23.4°C	sl. svz.	jas.	dežja.
	9. zvečer	738.06 mm.	+17.0°C	brevz.	jas.	dežja.

Srednja temperatura je znašala +15.3°, +16.6° in +17.1°, odnosno za 3.6°, 2.2° in 1.5° pod normalom.

Dunajska borza.

dne 21. avgusta t. l.

(izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	78 gld. 75 kr.
Srebrna renta	79 „ 45 „
Zlata renta	99 „ 85 „
5% marčna renta	93 „ 50 „
Akcije narodne banke	838 „ — „
Kreditne akcije	297 „ 70 „
London	119 „ 80 „
Srebro	— „ — „
Napol.	— „ 50 1/2 „
C. kr. cekini	— „ 65 „
Nemške marke	58 „ 35 „
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 120 „ 50 „
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170 „ — „
4% avstr. zlata renta, davka prosta	99 „ 80 „
Ogrska zlata renta 6%	119 „ 90 „
„ „ „	88 „ 65 „
„ „ „	87 „ 05 „
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	103 „ — „
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 114 „ 40 „
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	118 „ 15 „
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	107 „ 25 „
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ — „
Kreditne srečke	100 gld. 173 „ 20 „
Rudolfove srečke	10 „ 21 „
Akcije anglo-avstr. banke	120 „ 111 „ 50 „
Tramway-društ. velj.	170 gld. a. v. 227 „ 20 „

Zahvala.

Iskreno zahvalo izreka s tem Vrhnjski požarni brambi za jako priskrbi, tovariški vzprejem, za postrežljivo prijaznost gospoda načelnika in sploh vsega moštva (557)

Ljubljanska prostovoljna požarna bramba.

Zahvala.

Povodom smrti našega nepozabljivega sina, oziroma brata

TEODORA

izrekamo za darovane mnogobrojne vence, kakor tudi za mnogobrojno udeležbo pri pogrebu svojo najiskrenejšo zahvalo. (556)

Rodbina Mathian.

Zahvala.

Podpisana rodbina izreka vsem sorodnikom, prijateljem in znancem srčno zahvalo za blago sočutje in obilno udeležbo spreveda nepozabljivega nam dragega

Ignacij-a Doxat-a,

posebno pa slavnej Čitalnici in njenemu pevskemu zboru za premili in ganljivi nagrobni, gospodu P. Beseljak-u, c. kr. beležniku, za sočutni nagrobni govor, vsem dariteljem krasnih vencev, ter nam bosta v tolažbo in zadostilo občna ljubav in spoštovanje, katero je ranjki užival v polnej meri.

V Postojini, dne 18. avgusta 1883.

Ana Doxat, roj. Vieten,
soprega.

Amalija Doxat, Ihan Doxat,
hči. stotnik konjice, orat.

Ivan Kavčič,
strie. (555)

Prodaja se hiša

z vrtom, ležeča v Ljubljani na Krakovskem nasipu št. 16, na katerej lahko ostane uknjiženih 3000 gld. — Kupnina znaša 6500 gld. in daje 426 gld. najemnine. — Natančneje se izve brez vsakih posredovalcev na Kongresnem trgu št. 12 v II. nadstropji popoldne od 10.—12. ure. (528—3)

Zahvala in priporočilo.

Zahvaljuje se slavnemu občinstvu za do sedaj mi izkazano zaupanje kot delovodja pri gospej Ant. Jakšetovej udovi, naznanjam ob enem, da sem z današnjim dnevom izstopil ter bodem svoj krojaški posel nadaljeval pod svojo firmo.

Zagotavlja solidno delo in nizko ceno ter točno postrežbo, prosim, da me slavno občinstvo počasti z obilnimi naročili.

Spoštovanjem

RADOSLAV MILAVEC,

krojač,

(554—1)

v Ljubljani, na Kongresnem trgu št. 14, v B. Kogelnovej hiši.

Izdatelj in odgovorni urednik Makso Armič.

Najbolje ter najceneje naročajo se priznано dobre ročne mlatilnice, slamoreznice, vinske

tlačilnice ter vsi drugi kmetijski stroji

za točno plačilo in tudi na obroke

v najstarejši tukašnji ter vo vsem Kranjskem najbolj poznatej zalogi

pri A. Debevc-u v Ljubljani,

Marije Terezije cesta št. 10, pritično.

(508—17)

Lastnina in tisk „Národne tiskarne“.